

Arrest

nr. 304 891 van 16 april 2024
in de zaak RvV X / VIII

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat N. VAN DER LINDEN
Steenweg op Antwerpen 48
2300 TURNHOUT

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat N. VAN DER LINDEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart op 9 september 2021 het Belgische grondgebied te hebben betreden en dient op 10 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij stelt minderjarig te zijn.

1.2. Op 19 oktober 2021 vindt een medisch onderzoek plaats, waarbij wordt vastgesteld dat verzoeker een leeftijd heeft van 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Hij wordt bijgevolg beschouwd als meerderjarig.

1.3. Verzoeker wordt op 23 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS).

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beslist op 30 mei 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van etnie Pashtun te zijn. U gaf aan soennitisch moslim te zijn. U bent geboren in het dorp [S.] in de provincie Laghman en woonde daar ook tot aan uw vertrek. U werkte al 13 jaar als herder en ging dagelijks met uw schapen en geiten naar de bergen om ze te laten grazen. Uw dorp is gelegen tussen twee bergen en op beide bergen is een politiepost van de arbaki gelegen. Op een dag, in de lente van 2021 (komt overeen met 1400 in de Afghaanse kalender), toen u met uw schapen in de bergen was, werd u aangesproken door twee talibs. Ze gaven u een bom en zeiden dat u die op de weg die naar de politiepost leidde, ter hoogte van het kerkhof, diende te plaatsen. U weigerde waarna de Taliban u schopte en zei dat u met uw schapen moest vertrekken. U vertelde dit aan uw vader en hij raadde u aan niet meer naar de bergen te gaan. De nacht hierop volgend heeft de Taliban eigenhandig de bom op de weg geplaatst. Ze werden daarbij gespot en vervolgens beschoten door de politie. In de ochtend had een dorpsgenoot uw vader daarvan op de hoogte gebracht. Hij zei dat beide talibs gewond raakten en dat ze denken dat u informatie aan de overheid heeft doorgegeven waardoor de arbaki in de politiepost op de hoogte was van de plannen van de Taliban. Uw vader zorgde ervoor dat u naar uw maternale oom in Kabul kon gaan. Uw oom heeft een smokkelaar gecontacteerd die u twee dagen later vanuit Nimroz het land uit hielp.

U reisde vanuit Afghanistan door Pakistan en Iran om vervolgens de Balkanroute te volgen richting Oostenrijk, waar u zonder dat u het beseftte een verzoek om internationale bescherming indiende. U reisde verder zonder het resultaat van uw verzoek af te wachten. Via Zwitserland en Frankrijk kwam u uiteindelijk in België aan op 9 september 2021 en verzocht hier op 10 september 2021 om internationale bescherming.

Vijf tot zes dagen nu uw vertrek bezorgde de Taliban een dreigbrief aan uw familie via de Qari in de moskee. Een maand na uw vertrek is uw vader verdwenen. Acht maanden na de machtsovername ontving uw familie een tweede dreigbrief, er werd net zoals in de eerste brief gevraagd aan u om u aan te geven. Uw moeder woont nog steeds samen met uw drie broers in jullie woning in [S.].

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legde u tijdens uw persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) de volgende documenten neer: kopieën van uw taskara en de taskara van uw vader en kopieën van twee tot u gerichte dreigbrieven van de Taliban.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bij de aanvang van uw persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft u aangegeven dat er geen bijzondere procedurele noden zijn en er geen enkele specifieke steunmaatregelen dienen genomen worden. U vermeldde evenwel dat u soms stottert en dat u door het gehoor stress ervaart (P.2). Los van dit feit moet hoe dan ook worden opgemerkt dat u uitdrukkelijk verklaarde dat u, ondanks de stress, in staat bent deel te nemen aan uw procedure om internationale bescherming (P.3). Nergens uit uw administratief dossier blijken elementen die het tegendeel aantonen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u Afghanistan verliet uit vrees voor de Taliban die u zou verdenken van het doorgeven van informatie aan de autoriteiten. U vreest tot op heden bij terugkeer naar Afghanistan vermoord te zullen worden door de Taliban.

U slaagde er echter niet in deze vrees aannemelijk te maken. Onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties maken immers dat er geen geloof kan worden gehecht aan het relaas waarop u uw vrees baseert.

Vooreerst beweerde u op 10.09.2021 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) minderjarig te zijn. U gaf aan dat u op 30.09.2005 geboren was, maar na een leeftijdsonderzoek bleek dat u in werkelijkheid meerderjarig was. Uit het medisch onderzoek bleek dat u op 19.10.2021 een leeftijd had van 20.6 jaar met een standaarddeviatie van twee jaar (P.2 van het documenten "Kennisgeving van onze beslissing" terug te vinden

uw administratief dossier). Dat u zich ten onrechte uitgeeft voor minderjarige roept ernstige twijfels op bij uw geloofwaardigheid.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat u ook eerder, i.c. in het kader van uw procedure om internationale bescherming in Oostenrijk, bewust de asielinstantie trachtte te misleiden. Zo gaf u volgens de gegevens die Oostenrijk deelde met het CGVS meerdere geboortedata door: zo stelt u de ene keer dat u op 01.01.2006 geboren bent en de andere keer op 30.09.2005 (P.1 van het Dublin document van Oostenrijk gedateerd op 04.10.2021). Dit is niet ernstig. U bent zelf verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegt in het kader van uw verzoek om internationale bescherming. Er kan dan ook in alle redelijkheid van u, een verzoeker om internationale bescherming, verwacht worden dat u ten allen tijde waarheidsgetrouwe verklaringen aflegt omtrent onder meer uw identiteit bij de asielinstanties van het land waar u internationale bescherming vraagt. Uw doelbewuste pogingen de asielinstantie te misleiden, ondermijnen reeds in niet geringe mate uw algemene geloofwaardigheid.

U verklaarde dat u op een dag, toen u uw schapen liet grazen in de bergen, werd aangesproken door twee talibs. Ze gaven u een bom en zeiden dat u de bom op de rijbaan die naar de politiepost leidde diende te plaatsen (P.12). U weigerde, waarop de Taliban u schopte en zei dat u daar moest vertrekken met uw schapen (P.12).

Vooreerst mag gezegd worden dat het een opmerkelijke keuze is van de Taliban om net aan u, een onbekende herder, te vragen om deze taak uit te voeren. U zei dat ze u uitkozen omdat u daar toevallig was en omdat u met uw schapen tot op de rijbaan kon komen om zo onopvallend naar het kerkhof te gaan (P.15). Volgens de Taliban zou u als herder niet verdacht worden (P. 17). Dat de Taliban dermate onprofessioneel te werk zou gaan en u, een volstrekt onbekende, de verantwoordelijkheid gaf om een bom te plaatsen in het wegdek zonder eerst uw overtuiging rond de ideologie van de Taliban af te tasten, is op zijn minst merkwaardig. De Taliban kende bovendien in zekere zin uw overtuiging en mening omtrent hun ideologie: u had immers gezegd tegen de Taliban dat u zoiets nog nooit had gedaan en dat u het ook nooit zou doen (P.12). Dat ze u dan toch dergelijke, gevoelige, opdracht zouden geven, is zeer weinig aannemelijk.

U zei verder dat er aan u opgedragen werd om de bom onder de rijbaan die naar de politiepost leidde te plaatsen en dit ter hoogte van het kerkhof. De Taliban vertelde u dat u het kerkhof als excuus kon gebruiken indien er aan u zou worden gevraagd wat u daar deed (P.14). Het mag eens te meer verbazen dat de Taliban van u verwachtte dat u onopvallend een gat zou graven in het wegdek, terwijl de politiepost nota bene zicht had op de locatie waar van u werd verwacht de bom te plaatsen. Dat u volgens de Taliban het kerkhof als excuus kon gebruiken is helemaal merkwaardig aangezien u nog meer argwaan zou wekken bij de politie in de politiepost als u ter hoogte van het kerkhof met uw schapen zou blijven staan.

Voorts kon u amper iets vertellen over de bom, de manier van plaatsing alsook over de detonatie ervan. Zo kan u niets vertellen over hoe en wanneer de bom tot ontploffing ging gebracht worden (P.16). U kon enkel zeggen dat de bom ongeveer een hand groot was en u wist niet wanneer of hoe laat u de bom zou dienen te plaatsen (p16). Uit uw verklaringen kan geconcludeerd worden dat u geen informatie zou zijn meegegeven over hoe en wanneer u de bom diende te begraven of hoe u deze al dan niet tot ontploffing moest brengen. Dat u geen enkele instructie zou hebben gekregen, wat de kans op succes toch danig zou hypothekeren, en u over deze bom zo goed als niets weet te zeggen, roept eens te meer vragen op bij uw geloofwaardigheid.

U stelt verder dat ze, nadat ze u op de hoogte hadden gebracht van hun plannen en u deze had afgewezen, ervoor kozen om alsnog diezelfde nacht de bom te plaatsen. De talibs die u in de bergen hadden aangesproken zouden zelf een poging hebben gewaagd om de bom onder het wegdek te plaatsen. Hun plannen waren echter mislukt: de politiepost had hen opgemerkt en heeft hen beschoten, de bom ontplofte, beiden raakten gewond en dienden weg te vluchten (P.12). Dat zij er geen graten in zagen en er geen rekening mee hielden dat u, die nadrukkelijk hun opdracht had geweigerd, de overheid of de desbetreffende politiepost zou kunnen informeren zodat hun nachtelijke actie in het honderd zou lopen, ontbeert elke logica

Opmerkelijk in dit verband is overigens uw eerdere verklaring dat de Taliban deze opdracht niet zelf kon uitvoeren omdat ze dan gezien zouden worden door de politiepost (P.15). Ermee geconfronteerd dat ze klaarblijkelijk enkele uren later alsnog zelf zouden getracht hebben de aanslag te plegen, stelt u dat de talibs mogelijks dachten dat ze niet opgemerkt zouden worden als het laat was (P.16). Er werd u meerdere keren gevraagd waarom ze dan volgens u niet iemand anders aanspraken om de taak uit te voeren of op zijn minst op een andere dag hun plan uitvoerden maar er net voor kozen om nota bene diezelfde avond de bom te plaatsen (P.16). U antwoordde telkens naast de kwestie. U zei dat het hun doel was om de bom daar te plaatsen en dat u de overheid niet heeft geïnformeerd.

U stelt verder dat een vriend van uw vader de overlevende Talib had horen zeggen dat u een spion was (P.17). Hij zei ook dat uw vader het aan niemand mocht zeggen want dat hij het maar van één iemand had

gehoord (P.12). Dat u uw land en uw familie halsoverkop verlaat zonder dat u enige dreiging van de Taliban had ontvangen maar slechts omdat een vriend van uw vader (die maar van één iemand had gehoord dat u verdacht werd van spionage) houdt helemaal geen steek. Dit temeer aangezien u verklaarde dat de Taliban niet vaak naar het dorp kwam omdat de politie hen dan vanop de berg kon opmerken (P.7) en dat er in het dorp zelf eigenlijk nooit incidenten gebeurden (P.7). U zei dat de politiepost boven de madrassa en de moskee was gelegen, met als gevolg dat de Taliban daar niet kon geraken zonder opgemerkt te worden door de politie (P.9). Om diezelfde reden kwamen ze ook niet naar u thuis: uw woning was immers dichtbij de moskee en de politiepost gelegen (P.15). Er werd aan u gevraagd waarom u zich niet veilig voelde in uw woning ondanks al uw eerdere beweringen dat de Taliban niet tot aan uw woning raakte. U antwoordde dat u schrik had dat ze u zouden vermoorden, u beweerde dat als de Taliban één keer zegt "ga weg van hier" ze u de volgende keer dat ze u zien zullen vermoorden. Toch was u na die ontmoeting en de waarschuwing van de Taliban in uw woning gebleven (P.15). U reageerde hierop door achteraf te specificeren dat ze u niet meer wilden zien in de bergen (P.15) en dat ze niet tot aan uw woning kunnen komen omdat u binnen het bereik van de politiepost woonde.

Vijf of zes dagen na uw vertrek ontving uw familie een eerste dreigbrief van de Taliban. Uw familie ontving die via de qari van de moskee. Dit gebeurde via de moskee en niet bij u thuis omdat volgens uw beweringen de Taliban niet tot aan uw woning kon komen. Het is op zijn minst opvallend dat de Taliban de brief bracht naar de moskee, terwijl u eerder meerdere keren hebt verklaard dat de Taliban niet naar de moskee kon omdat die in het zicht van de politiepost was gelegen (P.9).

Acht maanden na de machtsovername zou uw familie een tweede dreigbrief van de Taliban ontvangen hebben (P.17). U heeft de brieven nooit laten zien aan iemand (P.10) en kan dus bijgevolg ook niet zeggen wat de inhoud ervan is (P.13) aangezien u niet kan lezen (P.18). Er werd aan u gevraagd hoe u dan überhaupt weet waar de brief over gaat als niemand de brief voor u heeft voorgelezen. U antwoordde dat de Taliban altijd brieven schrijft aan iedereen en ze altijd schrijven dat je jezelf moet aangeven (P.10). Dat u de inhoud van deze brieven niet kent, is bijzonder opmerkelijk. Het zou immers kunnen verwacht worden dat dit u enigszins zou interesseren mochten uw verklaringen op de waarheid gestoeld zijn. Uw verklaringen omtrent de dreigbrieven blijken bovendien niet in overeenstemming te zijn met de inhoud ervan. Zo zijn beide brieven ondertekend door éénzelfde persoon, namelijk [Q.S.] (P.13). Uw verklaring dat de eerste brief geschreven werd door de Taliban vóór de machtsovername en de tweede brief na de machtsovername en dat dit een verklaring zou zijn voor het feit dat deze persoon zich in de tweede brief voorstelt als 'head of first security' van het ministerie van binnenlandse zaken, is zeer onaannemelijk, temeer beide brieven gedateerd zijn vóór de machtsovername door de Taliban (de eerste brief is gedateerd op 25.11.1399 in de Afghaanse kalender, komt overeen met 13.02.2021 en de tweede brief op 20.10.1442 in de islamitische kalender, komt overeen met 01.06.2021). De tweede brief is aldus niet acht maanden na de machtsovername geschreven zoals u beweerde.

Na de tweede brief heeft uw familie volgens uw verklaringen overigens geen problemen meer gehad met de Taliban. (P.18). U verklaarde dat er sinds uw vertrek nog een aanval op het politiekantoor is geweest maar dat het in uw dorp momenteel rustig is (P.8) en dat alles goed gaat met uw moeder en broers (P.10). Ook het feit dat uw familieleden schijnbaar zonder problemen in uw dorp kunnen blijven wonen, roept twijfels op bij uw bewering dat u verdacht wordt van een ernstig vergrijp als spionage.

Tot slot blijkt dat u op 15.08.2021 om internationale bescherming vroeg in Oostenrijk (P. 1 van het documenten "Eurodac" gedateerd op 10.09.2022). Een tiental dagen later, op 28.08.2021, verliet u het opvangcentrum (P.2 van de Dublin documenten van Oostenrijk gedateerd op 04.10.2021). U verklaarde evenwel dat u nooit bescherming had aangevraagd (P. 10 in het documenten "Verklaringen DVZ" gedateerd op 04.03.2022) en stelde later dat ze u hiertoe gedwongen hadden (P. 11 NPO CGVS). Dat u het resultaat van deze aanvraag niet heeft afgewacht, roept eens te meer ernstige vraagtekens op bij de ernst van uw nood aan bescherming.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermings-status toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het

slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Laghman actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Laghman. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België

en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van

augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_Herat_City.pdf en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze bovenstaande beslissing kunnen wijzigen. De kopie van uw taskara bevat enkel uw identiteitsgegevens. De kopie van de taskara van uw vader voegt niets wezenlijks toe aan uw asielrelaas. De kopieën van de twee dreigbrieven van de Taliban kunnen niet weerhouden worden als tastbaar en overtuigend bewijs. Tot slot kan hier nog worden toegevoegd dat uit de objectieve informatie waarover het CGVS beschikt (deze informatie werd aan uw dossier toegevoegd) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1.A.2 van het Internationaal Verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend in Genève op 28 juli 1951 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend in Rome op 4 november 1950 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet), van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de *"appreciatiebevoegdheid"*.

2.2. Wat betreft de vluchtelingenstatus, herhaalt verzoeker zijn vrees om bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de taliban omdat zij hem ervan verdachten dat hij informatie had doorgegeven aan de vroegere autoriteiten. Hij voert in eerste instantie aan dat verweerder vooringenomen was bij zijn beoordeling dat het vluchtrelaas ongeloofwaardig is, nu hij voorafgaand aan deze beoordeling vaststelde dat zijn algemene geloofwaardigheid reeds is ondermijnd doordat hij loog over zijn leeftijd. Hij stelt dat verweerder vervolgens *"niet op een objectieve en neutrale wijze"* het gehoor heeft aangevat, maar enkel oog had voor zaken die zijn relaas onderuit zouden kunnen halen. Verzoeker gaat verder over tot een kritiek op het leeftijdsonderzoek waaraan hij werd onderworpen en de betrouwbaarheid ervan. Hij verwijst naar meerdere bronnen om te stellen dat er zeer gefundeerde kritiek bestaat op de leeftijdstest zoals deze in België wordt uitgevoerd. Hij betoogt dat de Dienst Voogdij onterecht enkel rekening hield met het resultaat van de medische test, nu volgens hem het resultaat hiervan louter als indicatief mag worden beschouwd en in voorkomend geval rekening moet houden met andere bewijs-middelen. In het verlengde hiervan was het volgens verzoeker ook *"fout"* van verweerder om hem, voorafgaand aan het gehoor bij het CGVS, reeds te bestempelen als een leugenaar. Hieraan wordt volgens verzoeker ook geen afbreuk gedaan door de vaststelling dat hij in Oostenrijk een andere geboortedatum opgaf. Hij stelt in Oostenrijk ook te hebben aangegeven minderjarig te zijn. Verzoeker erkent verder de grote appreciatiebevoegdheid van verweerder, maar wijst erop dat hem het voordeel van de twijfel had moeten worden gegeven. Hij betoogt dat de cumulatieve voorwaarden ter zake zoals vervat in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet zijn vervuld. Hij is van mening dat verweerder bewust *"op zoek is gegaan"* naar de *"onwaarschijnlijke of weinig plausibele"* delen van zijn verklaring. Hij wijst er ook op dat het niet is omdat iets weinig plausibel of aannemelijk lijkt, dat het daarom niet echt kan zijn gebeurd. Nog stelt hij dat verweerders beoordeling dat zijn asielrelaas niet geloofwaardig is op niets concreets is gebaseerd en hij zijn relaas wel degelijk op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden heeft uiteengezet, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken als op het CGVS.

2.3. Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, voert verzoeker allereerst aan dat verweerder bij de beoordeling van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet extra voorwaarden toevoegt aan de wet die het Hof van Justitie niet vereist, met name waar hij *"een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan [...]"* vereist. Nog betoogt hij dat de begrippen *'willekeurig'* en *'individueel'* haaks op elkaar staan. Inzake artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet stelt verzoeker verder dat het lijkt dat de voorwaarden die hiervoor moeten worden vervuld veel strenger zijn dan deze voor het verkrijgen van de vluchtelingenstatus, nu voor dit laatste het volstaat dat het relaas in grote lijnen geloofwaardig is om het voordeel van de twijfel te genieten. Verzoeker is daarom van mening dat er hem erg strenge en tegenstrijdige voorwaarden worden opgelegd. Nog betoogt hij dat er actueel onvoldoende gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is om te besluiten dat de precare socio-economische en humanitaire situatie niet opzettelijk wordt veroorzaakt door de taliban en geen rekening wordt gehouden met de informatie die wel aanwezig en betrouwbaar is. Hij geeft aan dat het onduidelijk is wat actueel het lot is van terugkerende Afghanen en ook hier het voordeel van de twijfel moet worden toegepast.

2.4. Verzoeker vraagt om, gelet op voorgaande argumenten, de bestreden beslissing nietig te verklaren.

3. Aanvullende nota's overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet

3.1. Op 13 februari 2024 maakt verweerder een aanvullende nota over waarin hij bijkomend verwijst naar volgende rapporten en er de weblinks van vermeldt:

- EUAA, *"Afghanistan – Country Focus"*, december 2023;
- UNAMA, *"Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan"*, juni 2023;

- COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban"*, 14 december 2023

3.2. Op de terechtzitting legt verzoeker eveneens een aanvullende nota neer ter onderbouwing van zijn *"aanpassing aan de samenleving in België en de gepercipieerde verwestering"*, waarbij hij volgende stukken voegt:

- schrijven van zijn werkgever van 16 februari 2024,
- deelcertificaten van gevolgde lessen Latijns schrift en Nederlands.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. De Raad wijst er allereerst op dat de formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in voorliggend geval bereikt.

4.2. Wat de overige ingeroepen schendingen betreft, herinnert de Raad verder in eerste instantie aan zijn bevoegdheid en aan de geldende beginselen inzake de bewijslast en samenwerkingsplicht in het kader van het onderzoek van een verzoek om internationale bescherming.

4.3. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegings-dossier. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

4.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte *'beoordeling van feiten en omstandigheden'* in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in de landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ptn. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

4.5.1. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1.A.2. van de Vluchtelingenconventie bepaalt het volgende:

“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:

[...]

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

4.5.2. Verzoekers vluchtrelaas, zoals hij dit naar voor bracht tijdens zijn gehoor op het CGVS van 23 februari 2023, kan worden samengevat als volgt. Verzoeker woonde in een dorp gelegen tussen twee bergen waarop telkens een politiepost was gelegen. Hij werkte als herder en werd, op een dag in de lente van 2021, aangesproken door twee leden van de taliban. Ze gaven hem een bom en vroegen om deze op de weg naar een van de politieposten te plaatsen. Verzoeker weigerde dit en werd hierop geslagen. De nacht erop plaatsten de taliban de bom zelf, maar ze werden gezien en beschoten door de politie. Hierop verdachten de taliban verzoeker ervan hun plannen te hebben doorgegeven aan de overheid. Verzoeker verliet korte tijd later Afghanistan. Vijf à zes dagen na zijn vertrek bezorgden de taliban een dreigbrief aan verzoekers familie, via de qari in de moskee. Een maand na zijn vertrek verdween verzoekers vader. Acht maanden na de machtsovername door de taliban ontving de familie een tweede dreigbrief.

4.5.3. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming en zijn vluchtrelaas legde verzoeker volgende documenten voor: kopieën van zijn taskara en de taskara van zijn vader en kopieën van twee tot hem gerichte dreigbrieven van de taliban.

Alle door verzoeker voorgelegde documenten betreffen kopieën, die omwille van de manipuleerbaarheid ervan door allerhande knip- en plakwerk weinig tot geen bewijswaarde hebben. De voorgelegde kopieën van taskara's hebben verder ook geen betrekking op het vluchtrelaas als dusdanig. Daarenboven blijkt uit de

objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier dat er in Afghanistan sprake is van grootschalige corruptie en documentenfraude waardoor zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt of op aanvraag als vriendendienst worden gegeven. Veel valse en vervalste Afgaanse documenten zijn door de hoge graad aan corruptie in het land tegen betaling te verkrijgen; er zijn veel documenten in omloop die vervalst zijn en/of die door middel van omkoping van overheidsbeambten of derden worden verworven. Dit geldt zowel voor documenten die uitgaan van de voormalige Afgaanse overheid als voor documenten die uitgaan van andere personen of entiteiten dan de voormalige overheid (AD CGVS, stuk 7, COI Focus *“Afghanistan – corruptie en documentenfraude”* van 14 januari 2021). Verzoeker brengt geen elementen bij waaruit blijkt dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, noch slaagt hij erin om de gemaakte appreciatie te weerleggen of in een ander daglicht te stellen.

Gelet op de voorgaande bevindingen kunnen de voorgelegde stukken op zich niet overtuigen voor wat betreft de bedreigingen door de taliban nadat zij verzoeker ervan zouden hebben beschuldigd informatie over hen te hebben doorgegeven aan de vroegere overheid.

Bijgevolg moet worden nagaan of verzoekers verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd en precies, volledig en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging.

4.5.4. Blijkens de bestreden beslissing wordt geen geloof gehecht aan verzoekers vluchtrelaas omwille van onwaarschijnlijkheden, vaagheden en incoherenties in zijn verklaringen. Meer concreet wordt geoordeeld dat (i) het zeer weinig aannemelijk is dat verzoeker, een onbekende herder, zou worden gevraagd om een zodanig gevoelige opdracht als het plaatsen van een bom bij een politiepost voor de taliban uit te voeren, (ii) verzoeker amper iets kon verklaren over de bom, de manier van plaatsing, alsook de detonatie ervan, (iii) het volkomen onlogisch is dat de taliban, nadat verzoeker had geweigerd om de bom te plaatsen, zelf hebben geprobeerd deze bom te plaatsen, zonder enige rekening te houden met het gegeven dat verzoeker de overheid of de politie mogelijk zou kunnen informeren, (iv) het geen steek houdt dat verzoeker halsoverkop zijn land verlaat zonder enige bedreiging van de taliban te hebben ontvangen, enkel omdat een vriend van zijn vader van één iemand had gehoord dat verzoeker werd verdacht van spionage, en dit te meer nu hij ook verklaarde dat de taliban niet naar zijn huis in het dorp konden komen zonder vanop de berg te worden gezien door de politie, (v) verzoeker weinig overtuigende verklaringen aflegde met betrekking tot de twee door hem voorgelegde dreig-brieven van de taliban, nu hij aangaf dat de eerste dreigbrief door de taliban werd afgegeven in de moskee omdat de taliban niet bij zijn woning konden komen terwijl hij eerder verklaarde dat de taliban evenmin naar de moskee konden komen zonder te worden gezien door de politie, hij niet op de hoogte bleek te zijn van de inhoud van de tweede dreigbrief en hij verklaringen aflegde over deze dreigbrieven die niet in overeenstemming zijn met de inhoud ervan, en (vi) verzoekers moeder en broers nog steeds in het dorp wonen en sindsdien geen problemen meer kenden. Uit de (motivering van de) bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert.

4.5.5. Het komt verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Hij blijft hiertoe echter in gebreke, nu hij de motieven van de bestreden beslissing inzake zijn vluchtrelaas geheel ongemoeid laat. Door enkel te stellen dat weinig plausibele of aannemelijke gebeurtenissen wel echt kunnen zijn gebeurd, overtuigt verzoeker niet dat zijn verklaringen en bijgevolg zijn asielerelaas als geloofwaardig moeten worden beschouwd. De persoonlijke overtuiging van verzoeker dat hij zijn relaas wel op samenhangende wijze en zonder tegenstrijdigheden heeft uiteengezet, kan evenmin volstaan om de pertinente motieven in de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. De Raad stelt bijgevolg vast dat verzoeker geen concrete argumenten bijbrengt ter ontkrachting van de pertinente, correcte en draagkrachtige motieven in de bestreden beslissing of een concrete poging onderneemt om deze motieven – die betrekking hebben op de kern van het vluchtrelaas en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door hem uiteengezette vluchtrelaas – te verklaren of te weerleggen. De Raad sluit zich aan bij de hierboven vermelde pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, die als hier overgenomen worden beschouwd.

Wat betreft zijn betoog dat het interview en de beoordeling van zijn verklaringen op subjectieve wijze hebben plaatsgevonden, wordt opgemerkt dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat verweerder bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben zij geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van een verzoeker. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Er blijkt ook niet dat de beoordeling door verweerder dat verzoekers algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat hij bewust de asielinstanties zou hebben willen misleiden inzake zijn leeftijd ertoe heeft geleid dat hij niet langer een

objectief en zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar de door verzoeker afgelegde verklaringen en aangebrachte stukken inzake zijn eigenlijke vluchtrelaas.

De Raad acht de motivering in de bestreden beslissing inzake verzoekers verklaringen rond zijn identiteitsgegevens in België en Oostenrijk, in het bijzonder zijn leeftijd, ten slotte overtuigend. De overige bevindingen uit deze beslissing, zoals hierboven weergegeven, zijn voldoende determinerend voor de conclusie dat uit verzoekers relaas geen persoonlijke en gegronde vervolgingsvrees blijkt. Verzoekers betoog inzake de overwegingen inzake zijn leeftijd en inzake de betrouwbaarheid van medische onderzoeken om de leeftijd te bepalen werpt geen ander licht op de overige draagkrachtige motieven.

Daargelaten de vraag of verzoeker doelbewust een lagere leeftijd voorwendde om de asielinstanties te misleiden, wenst de Raad wel nog aan te stippen dat uit het medisch onderzoek op 19 oktober 2021 is gebleken dat verzoeker ouder is dan achttien jaar (20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar). In casu blijkt overigens ook niet dat hij in beroep is gegaan tegen de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijd zodat deze definitief is en dus niet nuttig kan worden betwist bij de Raad, aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is.

4.5.6. Uit wat voorafgaat, blijkt dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht omwille van problemen met de taliban of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Daarmee is komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1.A.2 van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

4.5.7. In zoverre verzoeker aanvoert ook een vrees voor vervolging te hebben omwille van (geperci-pieerde) verwestering, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat uit de voorliggende objectieve landeninformatie heden niet blijkt dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Verzoeker betwist dit op zich ook niet.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (1) personen *“die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”*, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (2) personen die *“verwesterd”* zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

In de EUAA *“Country Guidance”* wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar verweerder in zijn bestreden beslissing verwijst, bijtreden (EUAA, *“Country guidance: Afghanistan”*, januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van verweerder doet niet anders besluiten.

Uit de aan de Raad overgemaakte algemene landeninformatie blijkt niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen die terugkeren na een verblijf in Europa het slachtoffer worden van

vervolgung of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De beoordeling van het risico is afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden.

De Raad wijst er ook op dat verzoeker noch tijdens zijn persoonlijk interview op het CGVS noch in zijn verzoekschrift gewag heeft gemaakt van een vrees voor de taliban wegens (toegeschreven) verwestering, zijn verblijf in Europa of als terugkeerder. Pas voor het eerst in zijn aanvullende nota brengt hij naar voor dat hij een vrees voor vervolging zou hebben omwille van het volgen van Nederlandse lessen en zijn tewerkstelling in België, meer bepaald in de distributiesector. Elke verdere toelichting ontbreekt.

Door louter te verwijzen naar het volgen van Nederlandse taallessen en naar zijn tewerkstelling in de distributiesector in België maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat er bij hem sprake is van verwestering of normoverschrijding. Hij toont hiermee evenmin aan dat hij louter omwille van deze activiteiten zou kunnen worden beschouwd als een persoon die religieuze of sociale normen heeft overschreden of als verwesterd zou kunnen worden beschouwd en daardoor een politieke of religieuze overtuiging die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban zal worden toegedicht zodat hij in de negatieve aandacht van de taliban kan komen. Evenmin maakt verzoeker concreet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van deze activiteiten anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker laat na om concreet aan te tonen dat zijn verblijf in Europa hem dermate zou hebben verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, te meer nu uit de stukken van het rechtsplegingsdossier, en meer bepaald het leeftijdsonderzoek, blijkt dat verzoeker al rond de 18 jaar oud was op het moment dat hij Afghanistan verliet. Aldus kan worden aangenomen dat hij reeds was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen en volop deelnam aan de Afghaanse samenleving voor hij vertrok uit zijn land. Zodoende kan niet blijken dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de huidige Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker toont niet aan dat hij niet meer zou kunnen meegaan in de culturele waarden en tradities van zijn land, of dat hij er zich concreet tegen verzet. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker minstens nog zijn moeder, broers, grootmoeder en een maternale oom en diens gezin heeft in Afghanistan (gehoor CGVS, p. 9-10). Verzoeker staat ook nog in contact met zijn familie in Afghanistan en verkreeg via hen enkele dreigbrieven die hij overmaakte tijdens zijn gehoor bij het CGVS (gehoor CGVS, p. 10 en 13). Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker niet betwist dat hij Pashtun en soenniet is.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding.

4.5.8. Op grond van wat voorafgaat, besluit de Raad dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

4.6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

4.6.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar zijn land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet-hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

4.6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingen-wet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat verzoeker dergelijk risico loopt in Afghanistan.

4.6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet zou beroepen op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

4.6.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden: de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet bijgevolg worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

Verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat, volgt dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precare socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Verweerder heeft in de bestreden beslissing op uitvoerige wijze, en met verwijzing naar relevante landeninformatie, toegelicht dat niet blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in

Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en verzoeker evenmin aantoonbaar dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zal worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zal zijn om in zijn elementaire levens-behoefte te voorzien. In zijn aanvullende nota brengt de commissaris-generaal in dit verband ook nog geactualiseerde landeninformatie aan.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de partijen en rekening houdend met de gegevens die zijn gekend inzake verzoekers persoonlijke situatie, treedt de Raad deze beoordeling van verweerder bij. Verzoeker geeft weliswaar aan van mening te zijn dat de voormelde beoordeling te streng zou zijn, maar hij slaagt er niet in om deze beoordeling te weerleggen aan de hand van enige concrete kritiek. Hij betoogt nog dat geen rekening zou worden gehouden met alle aanwezige en betrouwbare informatie, maar slaagt er niet in om concreet te duiden dat enige actuele en relevante informatie onterecht niet is betrokken in de beoordeling.

In zoverre verzoeker te kennen geeft dat er te weinig gedetailleerde en betrouwbare informatie voorhanden is om te besluiten dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie niet opzettelijk wordt veroorzaakt door de taliban, is de Raad er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Hierbij wordt volledigheidshalve nog aangestipt dat verzoeker niet aantoonbaar dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op een familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan daar hij eerder aangaf dat zijn moeder, broers, grootmoeder en een maternale oom en diens gezin nog in Afghanistan verblijven. Daarenboven verklaarde verzoeker nog steeds regelmatig contact te hebben met zijn familie en dat ze het goed stellen (gehoor CGVS, p. 10).

4.6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er ten slotte sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door de partijen bijgebrachte landeninformatie, treedt de Raad verweerder bij in diens standpunt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd en dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan sprake is van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land, louter door zijn aanwezigheid aldaar, een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Immers blijkt dat sinds de machtsovername door de taliban het conflict-gerelateerde geweld dat voorheen plaatsvond in Afghanistan en het aantal burgerslachtoffers sterk is afgenomen, dat het willekeurig geweld aldaar significant is gedaald, dat het geweld dat er actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard is en slechts een beperkte impact heeft op burgers en dat burgers er nu in relatieve vrede kunnen leven. Ook de wegen werden significant veiliger, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. Voorts vond er een gevoelige daling plaats in het aantal interne ontheemden en is ontheemding ten gevolge het conflict vrijwel volledig gestopt. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder tot gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Voorgaande vindt

steun in de Country Guidance Afghanistan van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *“Afghanistan: Country Focus”* van december 2023 nog steeds actueel.

Ook hier stelt de Raad vast dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Laghman. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan persoonlijke omstandigheden is vereist om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de Country Guidance Afghanistan van januari 2023. In het voorliggende geval zijn er geen concrete elementen voorhanden die erop wijzen dat er in hoofde van verzoeker persoonlijke omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Verzoeker brengt zelf ook geen enkel concreet element naar voor dat maakt dat hierover anders moet worden geoordeeld. Evenmin kan hij worden gevolgd waar hij stelt dat met voorgaande beoordeling een voorwaarde wordt toegevoegd aan de wet of toont hij aan dat de rechtspraak van het Hof van Justitie wordt miskend. Evenmin toont hij concreet aan dat er sprake is van tegenstrijdige voorwaarden die worden opgelegd.

Gelet op wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

4.6.6. Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

4.7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet en dat hij evenmin in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

4.8. Gelet op de voorgaande bespreking toont verzoeker geen schending aan van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag of van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de Vreemdelingenwet. Een appreciatie-fout of schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt evenmin. Verweerder is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en hij steunde zijn beslissing op pertinente en draagkrachtige motieven. Ook moet worden aangenomen dat verweerder zorgvuldig is tewerkgegaan. Zo blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit persoonlijk gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. Verweerder heeft zich voor het nemen van zijn beslissing verder gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Verweerder heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Waar verzoeker ten slotte de schending van artikel 3 van het EVRM aanvoert, moet worden beklemtoond dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM is niet aan de orde. Het aangevoerde middel is ongegrond.

4.9. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van verweerder te vernietigen om de redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeks-maatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien april tweeduizend vierentwintig door:

I. CORNELIS,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
--------------	--

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	I. CORNELIS
-----------	-------------